

OZARE

Drugi letnik

SEPTEMBER-OKTOBER 1958

VSEBINA:

Jaz sem Pavelca Sršenova (slika)	65
Pomlad v Crepinjeku (K. Mauser)	66
Skoz Bolivijo in Peru (Jošt Martelanc)....	69
Zlet OZAR (Breda Osenar, Tone Sršen, Marjetta Svajger, Jurij Brodnik, Miha- ela Ošaben)	72-77
Maneta-Uršula Turk (J.G.).....	77
OTROCI NA OZARAH (Rudi Knez): Avto bom dobil (Hermina Balažic).....	78
SPORT: Zenska telovadba (Ivo Kermavner) 79	

OZARE. Družinski list za Slovence v Ameriki. Izhaja vsaka dva meseca. Izdaja Slovenska pisarna v Clevelandu. - Naroča in plačuje se na naslov: Ozare, 6116 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio, USA. Naročnina za eno leto \$2.-

Printed in USA

Oblak

trgovina s pohištvom
6612 St. Clair - Cleveland, O.
HE 1 2978

Trgovina finega obuvala
LOUIS MAJER
6408-6410 St. Clair Ave.

Avtomobile popravlja in barva
SUPERIOR BODY & PAINT Co.
6605 St. Clair Ave

Točna in dobra postrežba!
Čistilnica obleke
TRIANGLE DRYCLEANING

Razi Meglič
1136 East 71 - HE 2 1350

THE NORTH AMERICAN BANK COMPANY

Glavni urad
6131 St. Clair Ave.

Collinwoodski urad
15619 Waterloo Rd.

Newburški urad
3496 East 93rd St.

NORWOOD MEN'S SHOP
John F. Kovacic, mestni zastopnik
6217 St. Clair - UT 1 1393

Slovenska trgovina s čevlji
STANE MAJER
6107 St. Clair - UT 1 5027-

GRDINA - MELAHER
Men's Wear
6205 St. Clair - Cleveland, O.

Evropsko pecivo
Doboš (ogrske) torte
12516 Buckeye **LUCY** Tel: SK 20828

NORWOOD BEVERAGE
6104 St. Clair Avenue
Vino, pivo, mehke pijače

MANDEL'S SHOE STORE
"Quality Footwear"
6125 St. Clair - Cleveland 3,

FRANK CERNE
& Jewelry Co.
6412 St. Clair ave, Cleveland,

„KOMIN'S PHARMACY“
6430 St. Clair - EN 1 2920

Smrekar
HARDWARE
6112-14 St. Clair Ave

AUGUST KOLLANDER

6419 St. Clair Ave. Henderson 1-4148

Potovanje v stari kraj Paketi Denar v stari kraj

Ozare

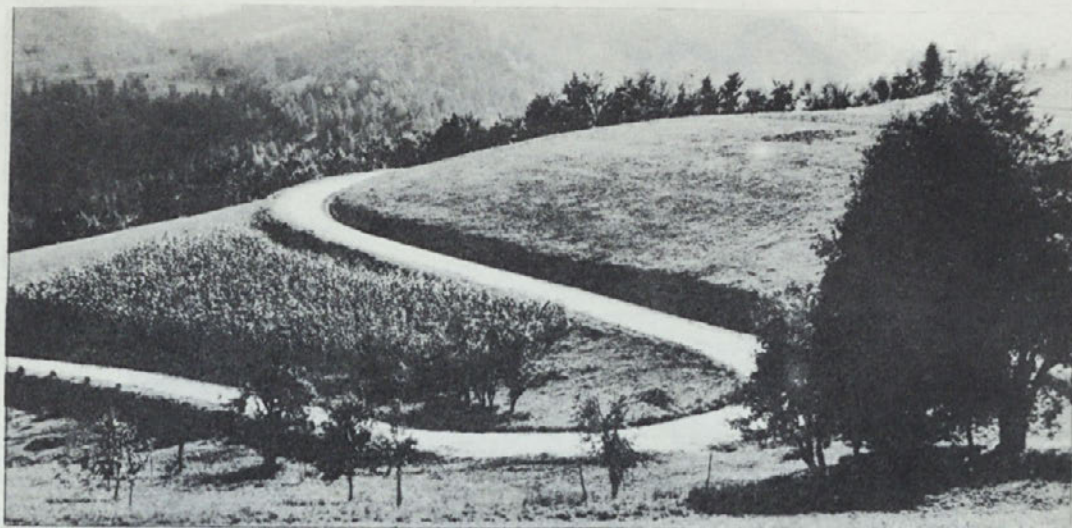
Drugi letnik. – Številka 5

Cleveland, Ohio

Sept. – Okt. 1958

Jaz sem Pavelca Sršenova. Jaz še ne znam brati in pisati. Jaz samo slike rada gledam v Ozarah. Moj bratec Tone pa zna pisati in je pisal za Ozare. Sedaj sem začela hoditi v šolo k Sretemu Vidu v Clevelandu in bom kmalu znala brati in pisati. Potem bom tudi jaz pisala za Ozare.

Po polju bela cesta gre. — Iz pokrajine Črepinjeka

Pomlad v Črepinjeku

Karel Mauser

(8)

Ko je stopil nazaj v hišo, je Obramovka že po moževem obrazu spoznala, da ni nič opravil.

— Ga ni doma, — je rekel.

Obramovka je segla po ruti.

— K Rotiji bi stopila.

— Ni treba. Bo Hajmanca pod noč šla k Močniku in jih fantu nabrenkala. Če zdaj midva brodiva, lahko vso vodo skaliva.

Brez besede je obesila ruto na klin.

9

Z mrakom se je Hajmanca odpravila. Opirala se je na grčevko, ki jo je bil nekoč vrezal Fonz v zvirski gmajni; takrat, ko je za Mrkovca kosil. Hajmanca se dobro spomni. Smejal se je, ko jo je poskusila.

Čeprav je sprva mislila, da bi sla čez Bistrico, se je že v Srednji vasi premislila in se za Pavlinom obrnila na stezo. Pot na Terana ni bila slaba in tudi manj strma.

Ko so zadnje hiše ostale za njo, se je za hip ustavila. Ne samo zavoljo sape. Tako čudno samotno se je začutila nenedoma, da bi prav lahko sedla v breg in začela vekati. Zdaj, na stara leta, leta za sinom, ki mu pameti manjka. Kako lepo bi bilo, ko bi pripeljal Rotijo k bajti. Rada ga ima, veliko bolj kakor tista nastava pri Močniku. Pa se trdin ne zna sukati. S srečo se igra kakor otrok s frnikulami.

Iz navade je segla v travo in odtrgala list kislice. Potisnila si jo je med brezobe čeljusti, mimogrede z grčevko odfrnila kamen, ki ji je bil na poti in odrsala pod breg.

Klanec proti Dupljam jo je zdeloval. Počivala je, se od časa do časa naslonila na verejo, godrnjala nad nerodnim kolovozom, dokler ni prišla do železniške proge, ki je tekla vzdolž ceste, ki je peljala od Tržiča do Kranja. Komaj jo je še ločila v mraku. Tudi se ji ni dalo, da bi

po njej motovilila do Močnika. Ob gostem grmovju se je spustila v travo. Vsaj ljudi ne bo srečavala.

Skoraj tema je bila, ko je prišla do Močnika. Kakor je vse do tega hipa imela v srcu in na jeziku kupe besedi, pred Močnikom so vse izginile in videla je pred seboj samo še troje svetlih oken, ki so gorela na dvorišče. Neznani strah, čudno trepetanje v nogah – samo to je še ostalo od vsega. Izpljunila je kislico, ki jo je žvečila vse doslej in se z obema rokama oprla na grčevko.

Na dvorišču je obstala. Nič se ni zgodilo, iz hiše ni bilo glasu. Vlekla je na ušesa, da bi zaslišala Fonzov glas. Ni se oglasil.

Potlej je nekdo v hiši zaprl vrata. Hajmanca se je zgrbila in čakala. Zdaj so se odprle duri na dvorišče.

Videla jo je. Lucija je stala med vrati in gledala sem čez.

Nobene jeze v Hajmanci. Tiho in vdanokakor beračica je nenadoma rekla:

– Fonzabi rada videla.

Lucija je stopila čez prag, naredila nekaj korakov in obstala. Hajmanca je videla, da jo gleda in presoja. Seveda, samo enkrat jo je videla in zdaj je ne pozna.

– Fonzovamati sem, – je rekla Hajmanca.

Zdaj šele je prišla Lucija blizu. Hajmančine oči so jo koj presodile in še tisti kanec jeze, ki bi se rada vzdignila, se je zgubil. Lucijin obraz je bil kakor s temo, samo žalostne oči so strmele v Hajmanco.

– Fonzani, mati, – je rekla plašno.

Hajmanca se je stisnila kakor da jo je nekdo mahnil z bičem. Naredila je korak, dvignila glavo in na široko odprla oči.

– Moral bi biti tu, – je hlipnila. – Moral bi biti, ker ga ni doma in tudi pri Rotiji ga ni.

Padlo je Rotijino ime, toda Lucija se ni zganila. Samo roke je dvignila do obraza.

– Res ga ni. Sediva tjale za kaščo in vam povem kako je bilo.

Hajmanca je drsala za njo. Taisti hip je vedela, da se bo nekaj zgodilo, da se mora zgoditi, ker gre življenje neizprosno svojo pot.

– Prišel je domov tako furjast, da takega še nisem videla. Saj med nama ni bilo ničesar več, samo prijatelj mi je bil. Govorila sva malo in oba sva se pripravljala, da odideva od Močnika. Jaz v Kranj, on nazaj k vam. Rotijo je imel rad in jo ima še. Videla sem, ko je odhajal.

– Kam je odšel? – se je Hajmanca dvignila na klopi.

Lucija kakor da ni slišala.

– Boštetov je pred Obramom lagal, da je otrok, ki ga bom imela, Fonzov. Rotija je slišala in ko jo je prišel obiskat, se je zaklenila v bajto. Fonzapoznate. Samo nazaj je prišel in ko sem mu rekla, da se bo še vse uredilo, ni rekel besede.

– Kam je šel? – je Hajmanca spet vstala.

– Tako sem ga tudi jaz vprašala, – je rekla Lucija. – Z roko je pokazal čez gore.

Hajmanca je vedela dovolj. Šel je čez mejo, vrnil se je v tisti svet, ki ga je bil vajen, kjer so čepele nevarnosti na vsakem koraku. Ljubil je nevarnosti, vse drugo naj bi mu padlo v naročje brez težav in brez borbe. Ni imel obstanka, ni se znal boriti za nekaj, kar mu je bilo v dosEGO rok. Kakor njegov oče. Znal se je skrivati, znal je ulti financarjem, ni pa znal razvezati vozla med seboj in Rotijo.

– In nič drugega ni rekel? – je dihnila Hajmanca. Bila je neznansko trudna, ni si mogla misliti, da bo treba vstati in oditi nazaj, se v temi spodtikati po kolovozih in priti v prazno bajto.

– Nič ni rekel. Svoje stvari ima še vse v kašči, – je rekla Lucija

– In med vama nič več ni? – je čudno suho vprašala Hajmanca in strmolela v tla.

– Nič več. Nisva ustvarjena drug za drugega. On ima svoj svet in v tistega spada samo Rotija. Vse sem premislila. Samo Rotija bi ga znala obdržati.

Hajmanca je z grčevko brskala v pesek in ni rekla besede. Tiščalo jo je v prsih. V tem trenutku je Lucijo imela skoraj rada. Kako čudno se življenje vrti. Nenadoma se včasih ustavi, toliko, da človek začuti v sebi spomine, ki jih je že skoraj pozabil in spet se premakne.

– Iti moram, – je rekla Hajmanca. – Temno je.

Lucija je vstala in gledala nekam predse. Ko se je Hajmanca oprla na grčevko, se je Lucija kakor zavedla.

– Z vami stopim do Črepinjeka. Rotiji povem, kar ji gre. Morda bo tako najbolj prav.

Hajmanca je vstala, grčevka v rokah se ji je tresla.

– Med vama je bil Fonz in ti ji boš najlaže dopovedala. Za to, kar je med mladimi, sem že prestara. Življenje zame že ni več zaresno.

Lucija je stopila v hišo pa se kar koj vrnila. Vračali sta se spet za njivami. Trava je bila že rosna.

Dolgo sta molčali. Kakor da sta si že vse povedali in zdaj samo še iščeta po sebi, če le ni še kaj ostalo, kar bi si morali reči. Saj na vse zadnje se je toliko zgodilo, kar se je tikalo obeh. Obe sta ženski in tudi Hajmanca je bila nekoč mlada. Davno je že tisto, toda zdaj vendar skoz staro skorjo mezi mladost.

Govoriti sta pričeli šele, ko sta rinili navkreber od Terana. Toda Fonza in Rotije sta se dotaknili le rahlo. Hajmanco je dušila sapa. Lucija je bila zbita, ker sta hodili počasi.

Za Pavlinovim hlevom sta se poslovili.

– Dobro opravi, Lucija, – je rekla Hajmanca. Lucija se je obrnila na stezo, ki je peljala med njivami in se ognila vasi, Hajmanca pa je zaškrebala z grčevko mimo Pavlinovega znamenja proti Podtaboru.

Ko je Lucija ostala sama z nočjo in poljem, se je počutila mirno kakor že dolgo ne. Kakor da ji ta pot odvzema težo zadnjih mesecev. Bolelo jo je v križu, toda duh rosni trav ji je bistril misli. Onstran brega so gorele luči v Dupljah, tudi iz podtaborskih hiš je plivkala svetloba. Sama je hodila v temi in poti ni videla.

Zavila je v Črepinjek. Nenadoma jo je obšlo, da je morda Rotija že legla. In če še ni, morda ji niti ne odpre duri.

Toda Rotija je bila še pokonci. Luč je bila še v bajti.

Potrkala je.

Čez čas šele se je oglasila Rotija in njen glas je bil preplašen.

– Jaz sem, Lucija, – je rekla.

Strahoma je prišla odpirat. In ni odprla koj celih vrat. Samo za špranjo prostora je pustila, toliko, da je videla pozno obiskovalko.

Lucija je mirno stopila čez prag in Rotija jo je z bosimi nogami peljala v hišo, kjer je utripala petrolejka.

– Nihče nikoli ne pride tako pozno v Črepinjek pa sem se ustrašila, – je v zadregi rekla Rotija.

– Sedi, Lucija.

Sedla je in gledala vanjo. Tako majčkena in nebogljenja je bila videti v tej uri, bosa z na pol odpeto bluzo. Ni mogla skriti trepetanja rok.

(Konec prihodnjič)

Skoz BOLIVIJO in PERU

Rev. Jošt Martelanc

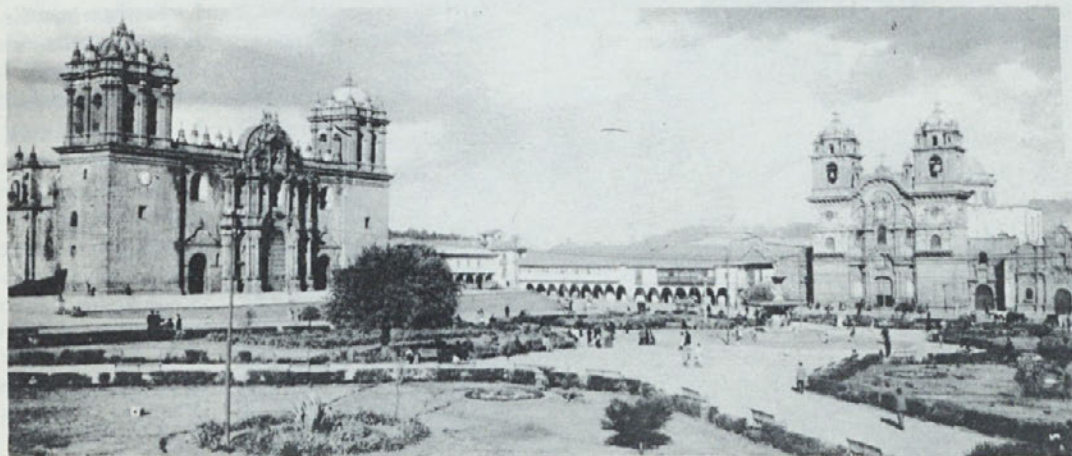

(Nadaljevanje in konec)

Ko sem si ogledal nekaj bolivijskih zanimivosti, je bil moj naslednji cilj Cuzco, prestolnica Inkov v Peruju. Toda, kako tja? Pozvedoval sem. Zgledalo je slabo. Direktne zveze nobene, tudi letalske ne. Le enkrat na teden pelje bus do največjega pristanišča ob jezeru Titicaca Puno. To je že v Peruju. Od tam dalje z vlakom, ki pa vozi samo dvakrat na teden; bus s tem vlakom nima zveze. To mi ni dišalo. Odločil sem se za drugo sredstvo. Več kot tričetrt vsega prometa v Boliviji vzdržujejo tovorni avtomobili. Vsak dan ob 5 zjutraj odpelje izpred lapazkega trga kakih 20–30 takih tovornikov na vse strani. To je zelo praktično prevozno sredstvo, kajti sedežev ni; stoječ potnik pa zavzame manj prostora kakor sedeči. V tistih višinah je podnebje sicer precej mrzlo, na cestah obilo prahu, toda vse to te ljudi ne zanima. Vsak tak avto pa ima tudi dva prvorazredna sedeža, namreč v voznikovi kabini. In tja sem se spravil jaz. Za pot od La Paz – Copacabana sem moral odšteti 15.000 bolivianos (vse samo 1½ ameriška dolarja), dočim je vožnja zadaj 700 boliv. (10¢). Vozili smo se okrog 6 ur.

Čez ožino Tiquina na jezeru Titicaca so nas prepeljali z neke vrste splavom. Ob 2 popoldne smo končno dospeli v Copacabana – najslavnejšo indijansko Marijino božjo pot. Toliko je tam zanimivosti, da bi zahtevalo poglavje zase. Skoro dva dneva sem tam preživel. Lep kraj in gostoljubni frančiškanski patri. Eden patrov je indijanskega rodu Quechua. Veliko mi je razlagal o svojem rodu in in zgodovini ter legendah tega kraja.

V tem mestu se mi je ponudila lepa prilika, kako potovati naprej. Neki mlad Amerikanec je bil tam s svojim jeepom. Tudi on si je ogledoval te kraje in je bil ravno namenjen v Cuzco. Kaj boljšega si pač nisem mogel misliti. Kmalu sva bila zmenjena; in tako sem nadaljnjih 470 km zelo udobno prepotoval. Razdalja za ameriške razmere ni velika, toda kljub temu smo rabili dva dni za to pot. V Boliviji ni govora o kaki tlakovani cesti. Izven La Paza sem videl tlakovano cesto edino v Copacabani; in še tisto so tlakovali Inki pred 6 stoletji. Cesta še danes odlično služi. Večkrat smo morali na poti ugrabiti, če se vozimo po hudourniku ali po cesti. Pozno ponoči naslednji dan smo končno le prišli v Cuzco.

Glavni trg v mestu Cuzco. Levo je stolnica, desno jezuitska cerkev (Compañía).

Prvi dan sem si ogledoval mesto. Maševal sem v mercedarski cerkvi, ena najstarejših v Peruju. Stara je gotovo nad 300 let. Zelo zanimivi sta stolnica in jezuitska cerkev ali Compania, kakor pravijo tam. Obe sta od vrha do tal zgrajeni iz kamna, ki so ga izklesali Inki. Cuzco šteje danes približno 40.000 prebivalcev. Večina stavb je zgrajena iz kamna nekdanje prestolnice Inkov. Veliko in močno utrjeno mesto je bilo to nekoč. Osvojevalcu Pizzardu se je samo z zvijačo posrečilo ga zavzeti. Blizu mesta je bila močna trdnjava Sacsayhuaman. To je res umetnost stare arhitekture. Kamenje za to trdnjavo so vlečili kakih 20 km daleč. In nekateri od teh tehtajo 250 ton! Trdnjava obsega približno 40 akrov in je zgrajena v treh nadstropjih po 8 m visokih. Na vrhu je bila zvezdarna. Po

SLIKE. — Od zgoraj dol:
 1. - Sončna kaznilnica v skrivnostnem mestu Machu Picchu. Skozi luknje je kaznenec vtaknil roke.
 2.- Trdnjavski stolp v vojaškem delu mesta.
 3.- Stopnjičasta (mizna) polja. Glej tudi sliko 4!
 4. Trdnjava Inkov Machu Picchu. V ospredju vojaški del mesta. Levo zadaj (za miznimi polji) svečeniški del mesta, in ves desni del je plebejski. (Mesto je zidano na vrto-glavi gorski višini in so ga odkrili šele 1912. Prvotno ime mesta ni znano.

vsej trdnjavi je bila speljana voda, ki je pritekala po več kilometrov dolgem vodovodu. Na sliki (spredaj) se vidijo lepo zglajene stopnjice. Tam je bil prestol Inkov, kadar so prisostvovali raznim prireditvam na planoti sredi trdnjave. Pod to planoto je bil speljan podzemski rov. Tudi za zabavo so poskrbeli: kamenje so tako zgladili, da so naredili vrsto toboganov in se tako zabavali.

Največja zanimivost dežele Inkov je gotovo Machupicchu (mačupiču). Pravijo, da je bilo to letoviško mesto za Cusco, Pisac, Ollantai-Tampo, Puca-Pacara in druga mesta. Je edino mesto, ki ga Španci niso zavzeli. Izumrlo je samo od sebe. Mislim, da je 140 kilometrov daleč od Cuzco. Do tja je bila speljana lepa tlakovana cesta. Hodeč po tej cesti je raziskovalec Hiram Bingham I. 1912 odkril to mesto. Danes je do tja speljana železnica. Iz Cuzco, ki je v dolini, obdani okrog in okrog z gorami, smo se morali najprej dvigniti na vrh planote. Zeleznica je speljana v obliki črke Z, tako da smo se vozili nekaj časa naprej, nato nazaj, zopet naprej itd. in čez kako uro take zig-zag vožnje prišli na vrh. Od tam dalje smo vozili po dolini reke Urubamba (ki se izteka v Amazono) do Machupicchu. Do trdnjave vozijo mali avtobusi. Vijugasta strma cesta se vije do vrha, kjer stoji mesto. Opisati to mesto je težko, kakor je težko opisati mesto Pompeji ali razvaline starega Rima. Opis naj nadomestijo slike. Mesto je bilo razdeljeno v vojaški del, svečeniški in kraljevski del ter v plebejski. Cloveka preseneča čudovita gradbena tehnika. Niso poznali cementa in vendar njihove zgradbe niso propuščale niti vode niti zraka, tako gladko so brušene. Zgradbe so tako trdne, da so prestale že več potresov. Le svetišče sončnega boga je malo poškodovano. Nad tem svetiščem je bila zvezdama. Se danes se vidijo njihove astronomske naprave iz kamna. Mesto je bilo moderno

oskrbljeno z vodo. Z bližnjega hriba so speljali kanal in po mestu so bili lepo razmeščeni vodnjaki s pitno vodo. Imeli so kopaljšča. Slika kaže kaznilnico, kjer so kaznjencu potisnili roke skozi luknje v skali in jih zvezali, da ni mogel uiti, in ga pustili na pekočem soncu (v višini 3600 m!), da ga je sončni bog kaznoval. Pod vojaškim stolpom (slika) je bila v skalo vklesana grobnica kraljev, kjer so ob odkritju našli nekaj sedečih mumij. Tudi za prehrano so dobro poskrbeli. Na strmem pobočju so zgradili mizna polja. Vsaka taka njiva je približno 2 metra široka in vse njive so bile umetno namakane. Cloveka res preseneča, ko gleda, kako so si uredili svoje življenje na teh višinah. Pobočja hriba so tako strma, da je bil sovražni napad skoro izključen. Saj te prijema vrtoglavica, če samo gledaš s takih njiv na strmini. Na enem mestu je njiva nad 700 m visokim prepadom. Danes so te njive zapuščene. Komaj kdo si si sploh upa plezati do njih.

S tem je bilo mojega "raziskovanja" dežele Inkov konec. Naslednji dan sem se odpeljal z avtom v Limo – prestolnico Peruja. Sel sem v hotel na glavni ulici. Tam sem se prvič v življenju jokal zaradi solznih bomb. Pod mojim oknom je bil na cesti spopad med policijo in pripadniki neke politične stranke.

Teden pozneje sem bil že v Clevelandu.

*

(Dostavek uredništva: Morda koga zanima, koliko tako potovanje, kakor ga je naredil Father Martelanc, stane. "Vsa pot od Buenos Airesa v Argentini do Clevelanda, z vsemi hoteli, obiski zanimivosti in raznimi spominčki me je stalo nekako 350 dolarjev; to je ravno toliko, kolikor bi me stalo, če bi se peljal iz Buenos Airesa naravnost z najcenejšo ladjo in ne bi takorekoč nič videl. Gotovo se je splačalo in mi ni prav nič žal," je povedal uredniku Father.

Notranjščina hiše v plebejskem delu indijanskega (Inki) mesta Machupicchu. Še ni restavrirano.

Celotna grupa zletnikov OZAR, s fotografom 30 Slikano na gori.

"Naša usoda je bila izročena vozačem šestih avtomobilov: (od leve) France Bajc, dr. L. Ukmar, Stane Rus, urednik Ozar, Miha Vrenko, Rudi Knez," kakor je pisal Ivo Kermavner v Amer. Dom.

Pred odhodom z gore in parka Shenandoah so se vsi zletniki pred svojimi avtomobili fotografirali.

Na drugem razgledišču za predorom je uradna tabla z napisom: **NARODNI PARK SHENANDOAH** je eden izmed odličnih prostorov, na katerem so ohranjeni kosi narodne dediščine — naravna lepota, znanost in zgodovina — za ves narod in za vse čase.

Zlet „Ozar“

Breda Osenar
popisuje
ZLET "OZAR"
na
Shenandoah
in v
Washington

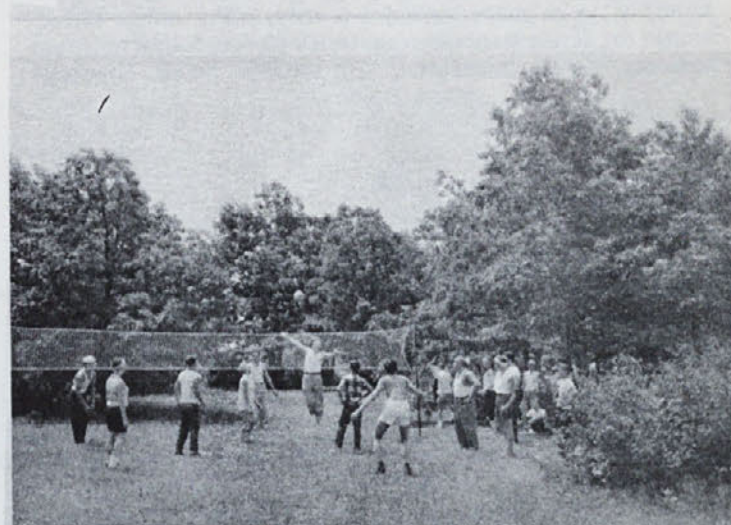
Že dolgo časa sem gojila željo, da bi videla Washington, glavno mesto Združenih držav. Ta želja se mi je nepričakovano izpolnila po zaslugi čg. Godine in g. Kneza, ki sta organizirala "zlet Ozar v Washington". Zleta se je udeležilo trideset oseb. Poleg duhovnika je

bil z nami tudi zdravnik g. dr. Ukmar, sportni referent g. Ivo Kermavner, ki je ves čas potovanja skrbel za smeh in zabavo, kipar g. France Gorše, ki nam je razlagal kiparske umetnosti, in izborni mehanik Stane, ki bi spraval v tek vsak avto, če bi se ustavil slučajno (toda nam se ni).

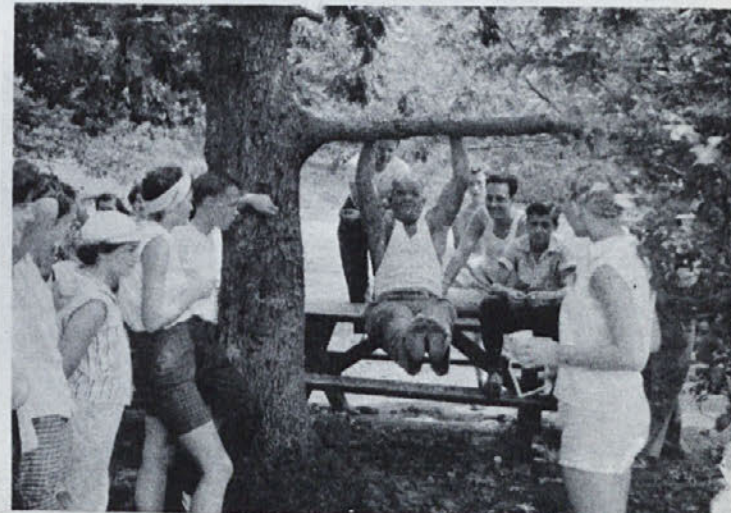
V nedeljo dne 27. julija zjutraj smo se zbrali v Collinwoodu pred cerkvijo Marije Vnebovzete in od tam krenili na potovanje. Kmalu smo se znašli na tumpiku. To je dvotirna avtomobilska cesta, kjer je dovoljeno voziti z veliko brzino. Pri Breezwoodu smo zapustili to cesto in šli po navadni cesti skozi hribovito pokrajino. Pravili so, da je naša Dolenjska taka. Pol ure vožnje in smo prišli v Maryland in potem samo čez dva mostova čez reko Potomac in smo bili v West Virginiji in spet nekaj milj vožnje in smo zavozili v Virginijo. Mimo mesta Winchester smo dospeli v Front Royal, kjer je začetek gorovja in parka Shenandoah. Ker je ranger pri vhodu videl, da imajo vsi na-

Razgledišče v dolino Shenandoah in na goro Stony Man (4.000 ft.) v ozadju na levi. Skale tvorijo obliko obraza. Odtod ime Skalnatí mož.

"Mladina je pod vodstvom g. Kneza začela igrati odbojko. To bi morali videti! G. Knez je vse tako navdušil za igranje, da kar nehati nismo mogli." (Iz opisa Brede Osenar na str. 74.)

G. Ivo Kermavner ni skrbel samo za zabavo, ampak se je tudi sportno udeleževal. Za telovadni drog mu je služila močna hrastova veja. V krogu smo se zbrali okrog njega in ga občudovali ter ploskali.

Miha Vrenko (čepi) je na prostoru za piknikovanje hitro pripravil ogenj, da je ga Anica Knez (za posodo) lahko začela kuhati. Stojijo (od leve): Marija Bitenc, Mojca Novak, Majda in Milena Stanonik, Lojzka Zabukovec, Jurij Brodnik, Stanko Osenar in Milena Dolenc

Na prelazu Thornton (2313 ft). Tu stalno pihlja gorski veter. Zletniki so se okrepčali z jabolčnikom in peli slovenske pesmi. Levo zadaj gora Mary's Rock (3514 ft). Skozi levo pobočje tunel.

Ob serpentinah na severnem pobočju je vodnjak z bistro studenčnico. Tu se je ustavila zletniška kolona za kratek odmor.

ši avtomobili ameriške zastavice in da smo pošteni in veseli Slovenci, nam je dal enodnevne vstopnice, ki bodo pa za nas veljale dva dneva. Na razgledišču na gorah nas je naša komanda presenetila z mrzlo oranžado. Se nikoli nisem pila tako dobre pijače!

Zavili smo dol in se ustavili v mestu Luray. Tu je bil naš hotel, kjer so nam pripravili večerjo in prenočišče, ker so vedeli, da pridemo. Po kopanju in večerji smo si ogledali podzemko jamo, ki je znana radi čudovitih kapnikov. Na stotisoče zletnikov obišče vsako leto to jamo nepopisne lepote. Vodnik nas je opozarjal na posamezne zanimivosti kakor vodopade, duhove, zobovje, jajca, jezera, ribe. Vsi smo bili prevzeti in se nismo mogli dovolj načuditi vsem tem umetninam vsemogočnega Boga. V hotel grede smo šli mimo pojočega stolpa, ki ima 47 zvonov. Dvakrat na teden pojejo.

Naslednji dan smo šli še enkrat na vrhove gorovja in parka Shenandoah. Po vrhovih je speljana slovita gorska cesta Skyline Drive s krasnimi razgledišči in prostori za igre in taborenje.

Pri znamenju "Big Meadows" smo zavili na en tak prostor za taborenje. Ga Knezova je takoj uredila kuhinjo in začela pripravljati kosilo, mladina je pa pod vodstvom g. Kneza pričela igrati odbojko. To bi morali videti! Gospod Knez je vse tako navdušil za igranje, da kar nehati nismo mogli. Za kosilo smo imeli hrenovke z gorčico – kolikor je kdo hotel – in kavo.

Dol grede – smer Washington – smo se na pobočju ustavili pri gorskem studencu in pili mrzlo studenčnico. Dobra pijača!

Ko smo dospeli tik pred Washington, smo šli najprej na pokopališče junakov Arlington, kjer počiva na tisoče zaslužnih mož za Ameriko. Tam je tudi grob neznanega junaka in hiša generala Lee-ja. Neka žalost obide človeka ob misli na te grobove pogumnih junakov, ki so se borili in trpeli za čast in slavo mogočne Amerike.

Po Memorial Bridge smo prevozili Potomac in se ustavili pri Lincolnovem spomeniku in pri Washingtonovem visokem obelisku, potem pa šli mimo Bele hiše v naš hotel. Tu smo večerjali in se malo osvežili, nato pa v večerni razsvetljavi ogledovali Washington, pričeni z razsvetljeno kongresno hišo – Capitol. Naslednje jutro smo šli na campus katoliške univerze z mnogimi poslopji in cerkvijo Brezmadežne, ki še ni dograjena. V spodnjih prostorih smo bili pri sv. maši in tiste, ki niso zjutraj pokusile bonbonov, so lahko šle k svetemu obhajilu. Zunaj nam je g. kipar Gorše razlagal zunanje krasote te veličastne hiše

božje. G. Kermavner ga je posebno veliko spraveval. – V frančiškanski cerkvi smo videli kaktakombe, ki so take kakor rimske.

Na poti v Gettysburg smo se peljali mimo kačje farne. G. Godina je hotel ustaviti, da bi videli kače klopotače, pa je g. Kermavner rekel: "Nič ni treba, jaz imam že zadosti teh treh klepetoč tle zadaj" in je s tem mislil na nas tri, ki smo zadaj sede. Hudo smo ga prijele za take besede. Potem je pa tajil, da ni nas mislil. Me pa dobro vemo, da je.

V Gettysburgu smo šli pogledat famo predsednika Eisenhowerja. To je široko polje in vseokoli lesena in belo pobarvana farmarska ograja, na sredi pa farma, hiša. Predsednika ni bilo doma, da bi se z njim slikali in smo se kar sami; pri vhodnih vratih. Brodnikov Jur in g. Lojze sta zlezla na vrata, da bi se bolj videla, pa je g. Lojze (Bajc) žetako bil najvišji človek med nami.

V Gettysburgu je bila civilna vojska l. 1863. Na obširnem bojišču je še danes veliko karnov in municije. Počasi smo se peljali po cellem bojišču. Ustavili smo se pri okrogli stabi, kjer je okoli in okoli na steni (znotraj) obešena znamenita slika bitke. Ko smo vrtarju povedali, kdo smo, je kar zamahnil z roko, da naj kar gremo notri zastonj. In tako smo spet bili na dobrem vsaj za dva sladoleda.

Pri nekem spomeniku smo se ne vem kolikokrat slikali. Starejša dekleta je še posebej slikal gospod Kermavner pri znamenju z napisom "Devil's Den". Mečkal je in brundal "...da ne bo spet katera rekla, da jaz mislim, da je tu kakšna zveza med napisom in vami!"

Med potjo domov smo se še enkrat ustavili na neki gori in pekli hrenovke. Bilo je ob treh popoldne. Urednik Ozar nam je naznanil: prihodnji postanek bo sedaj doma v Clevelandu.

OPOMBA: Opisani zlet Ozar je bil namenjen in izveden kot mladinski razvedrilen in poučen zlet; ne samo poučen in ne samo razvedrilen, – dulce cum utile, bi rekli latinci. Zletniki so tri dni uživali najlepše pokrajinske krasote in se ustavili pri najvažnejših spomenikih ameriške zgodovine in sedanosti, ki so v območju tridnevnega potovanja iz Clevelanda. Sposredovanjem clevelandskega AAA in pomočjo velikodušnih vozačev je to posameznega zletnika stalo \$10.

Da bi do kraja koristno izrabili zlet, so zletniki imeli pred zletom skioptično razlago poti, po zletu pa prijateljski večer s skioptičnimi barvnimi slikami, ki jih je posnela na zletu ga Anica Nemeč in barvnim filmom Milene Dolenc; in kot zadnje: zletniki mladostniki opišejo zlet v tej številki Ozar. – Ured.

Pri vratih ograje predsednikove (Eisenhowerjeve) farne so se zletniki fotografirali. Predsednika ni bilo doma.

Gettysburg. Pri enem od mnogim spomenikov na slavnem bojišču

Devil's Den (Hudičeva jama) na bojišču Gettysburg. Od leve: Milena Osenar, Milena Dolenc, Mihaela Ošaben, Breda Osenar, Milena Stanonik, Marjetka Svajger in Mariča Mertik.

Vsem bo ostal zlet v neizbrisnem spominu. V teku treh dni smo videli, kako krasne kraje ima Amerika, kako bogata je na umetninah neprecenljive vrednosti. Iskrena hvala Ozaram in vsem, ki ste nam ta zlet omogočili. In vozačem iskreni Bog plačaj, vsem udeležencem pa prisrčna hvala za prijetno družbo.

Tone Sršen

je občudoval gorovje

Četudi smo na našem zletu obiskali zelo veliko zanimivih mest in stavb, se mi zdi, da je bila vožnja po gorah in piknik na vrhu gore najlepši del zleta.

Razgled z gore je bil zelo zanimiv, saj sem videl več milj daleč na okrog. Na gorah je bilo veliko razglednih točk, da smo lahko gledali v doline. Hiše so bile kot majhne pike, raztresene po sončnih dolinah. Z visokega razgledišča sem lahko videl vrhove manjših gora in hribov in meglo, ki je šla mimo. Ob straneh gora so lepo speljane ceste. Šli smo tudi skoz kratek predor. Ob robu ceste smo pili iz mrzlega studenca. (Slika na str. 74 spodaj.) Ko smo se ustavili na vrhu gore in malo odpočili, nam je gospa Knezova po več dobrih igrah odbojke pripravila hrenovke in pijačo, da smo se dobro okrepčali za nadaljno pot.

Ob teh mojih opazkah bi se rad zahvalil Ozaram, Fr. Godini, gospodu in gospej Knezovi za ves trud in delo, ko ste pripravljali in izvedli ta za nas tako poučen in razvedrilen zlet.

Marjetka Švajger

'Samo Bog je mogel vse to ustvariti'

Zelo sem bila vesela, da sem se lahko udeležila zleta Ozar in videla Wa-

shington in druge zanimivosti. Težko je opisati vse lepote, ki sem jih videla v treh dneh zleta. Se danes hodim v mislih v podzemski jami v Luray, Va. Meni se zdi, da je bilo to najlepše. Če to gledaš, ne moreš drugače misliti kakor da je samo Bog mogel kaj takega ustvariti. Vsaka jama ali votlina ima svojo posebno lepoto. Ena votlina se imenuje "Ball-room", plesna dvorana. Saj res domišljija ni mogla dati temu prostoru primernejšega imena; je velik, premnogi okraši in luči. V eni votlini so orgle. Uглаšene so po glasu kamna, če vdariš nanj. Več kot tri leta že uglašujejo te orgle in bodo še nekaj časa. Pa že sedaj lepo pojejo.

Rada bi še enkrat šla nazaj, da bi si še enkrat vse to ogledala in občudovala to mogočno božjo naravo.

Jurij Brodnik

je prvič spal v hotelu

Vendar je prišel dan, ko smo šli v Washington, kakor je g. Godina obljubil. S stricem in teto sem bil že večkrat tam,

ampak ni bilo tako zabavno. Šli smo po najkrajši poti, samo da smo bili hitro doma. Sedaj smo pa potovali tako, da smo videli čim več krajev in zanimivosti.

Sedaj smo šli z veliko družbo. Za šest avtov nas je bilo. Imel sem družbo fantov in deklet svoje starosti. Med vožnjo smo se ves čas zabavali in gledali kraje, po katerih smo se vozili. Imenitno sem se počutil ves čas.

Z nami je bil tudi zdravnik, to je bil gospod Ukmar. Imel je zalogo zdravil, če bi se kdo slabo počutil. Kakor zmeraj, so samo dekleta rabile tablete. Mi fantje smo se preveč zabavali, da bi imeli čas misliti, da nam je slabo ali da nas kaj boli.

Zanimivo je tudi to, da je cela kolona.

kar šestih avtov ves čas srečno vozila.

V mestu Luray pod gorami je bilo lepo. Motel je bil izvrsten. Tam sem bil že zaspan in sem se veselil ure, ko bi šel spat. Ker smo se pa šli kopat, sem se zdrnil in pozabil na spanje. Po dobri večerji smo šli gledat podzemске jame. Spet sem videl še več ameriške lepote.

V Washingtonu smo videli Capitol, Washingtonov in Lincolnov spomenik in druge zanimivosti. Na pokopališču Arlington smo bili pred Leejevo hišo in pri grobu neznanega junaka. – V Washingtonu sem prvič spal v hotelu in to skoro v najlepšem hotelu v mestu in smo bili skoro sosedje z Belo hišo.

To je bil spet doživljaj v mojem življenju, ki ga kmalu ne bom pozabil. Za te prijetne urice tridnevnega zleta se moramo vsi skušati zahvaliti Ozaram in vsem, ki so se trudili z nami. Tisočkrat hvala in se priporočamo še za kakšen zlet.

Mihaela Ošaben

je občudovala vojaka
na častni straži

Prečastiti gospod
urednik Ozar! – Do-
volite, da se Vam
predvsem zahvalim,
da ste nam organi-
zirali ta nepozabljen zlet.

Mnogo lepih reči smo videli v Virginiji in Washingtonu. Izmed vseh stvari se mi je najbolj dopadlo pri grobu neznanega junaka na arlingtonskem pokopališču, ko sem gledala vojaka, častno stražo. Vsaki dve minuti koraka čez cel prostor pred grobom, enkrat v eno, enkrat v drugo smer. Med tem korakanjem vojak ne gleda ne na levo, ne na desno. Vojaki se mi kar smilijo, ker morajo tudi v dežju in snegu korakati. Po drugi strani si pa mislim, da se vsak vojak zaveda, da je to zanj velika čast. – Videli smo tudi, kako so zamenjali stražo. Lep prizor je bil to.

Se enkrat najlepša hvala in če boste še kdaj organizirali zlet, se priporočam.

Mihaela Ošaben

Sestra Maneta Turk

Dne 7. sept. letos je umrla v Clevelandu sestra Maneta (Manette) Turk.

Notredamska slovenska sestra Maneta je bila gotovo najzaslužnejša slovenska katoliška vzgojiteljica in učiteljica slovenske mladine v Clevelandu. Samo pri Sv. Vidu je 36 let poučevala in vzgajala drugi in tretji rod slovenskih naseljencev

Sestra Maneta je bila rojena v Suhi Krajini (v Hinjah) leta 1879, 22. oktobra. (Dopolnila je torej skoraj 80 let.) Njeno krstno in družinsko ime je bilo Urška Turk. V Cleveland je prišla kot 20-letno dekle spomladi 1899 skupaj z dvema drugima mladima učiteljicama. Tisto leto je bil namreč v starem kraju takratni šentviški župnik Vid Hribar z namenom, da bi našel za šentviško šolo slovenske učiteljice. In je pripeljal omenjene tri. Urška je že julija istega leta (1899) vstopila k notredamskim sestram in ko je čez tri leta (15. julija 1902) napravila zaobljube, je tisto jesen bila že med prvimi notredamskimi učiteljicami na novi šentviški šoli.

Sestra Maneta je bila na šentviški šoli štirikrat; vsega skupaj 36 let. Deset let je bila ravnateljica šole (Principal). Nekaj let ni imela razreda. Pripravljala je prvoobhajance za obhajilo; kakšno leto jih je bilo do 250. Ustanovila je deklško in otroško Marijino družbo. Bila je pevsko izobražena in navdušena pevka. Cela šola je prepevala slovenske Marijine in narodne pesmi. Šolske oderske prireditve je vedno poživljala slovenska pesem.

(Nadaljevanje s str. 78: AVTO BOM DOBIL)

ga gledaš z maminih ramen! Mamica, ti meni kupi avto!' je jecljal čez čas.

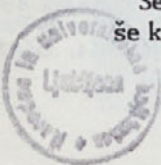
Mama je v mislih računala: za Tončka kolo in za ta drobiž avto, – številka jo prestraši.

Jožko je tudi pri večerji zamišljen v avto, da nekajkrat zanese žličko po strani in jed se razlije po srajčki in hlačah.

Zvečer sta roditelja prišla že do zaključka. Tonček dobi kolo, Jožko pa avto. Toda obljubiti morata, da se bosta igrala samo na dvorišču. Oba obljubljata, da bosta zares, zares pridna.

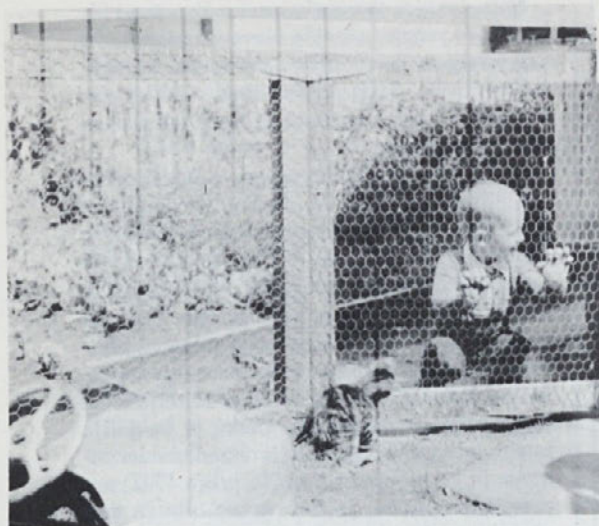
Jožko odnese s seboj v posteljico medvedka. Privija ga k sebi in mu zaupa: Avto bom dobil. In sladko zaspi.

Hermina Balazic

troci na cvozokh

(Rudi Knez)

AUTO BOM DOBIL: (Joško se z ročicami oklene vrat in maje, trese, trese... "Šel ven, šel ven!" kriči. (Pravo ime Joška je Mirko Kristanc s Schaefer ave v Clevelandu. Avto je v resnici Mirkov in tudi muca, ki občuduje Mirka.

AVTO BOM DOBIL!

Mali Joško stopica – saj še ne moremo reči, da hodi – okoli vrtnih vrat, kuka skozi žično ograjo, kjer drve luksuzni avtomobili. Očke mu žare in trikrat z rokami zaploska, ko se sonce odbija v steklenih šipah avtomobilov.

Skloni se ob ograji, pobira kamenčke, jih zлага na kupčke. Vtakne enega v usta, misleč, da je bonbonček. Obrazek se mu nakremži in ga izpljune: 'To puj, to puj.'

Izza vogala pridrvi starejši bratec z jabolkom v rokah. Silno se mu mudi. Smukne skozi vrtna vrata in jih zapahne za seboj. Joško skuša za njim: 'Sel ven, šel ven!' kriči kolikor glasek premore. 'Ti ne smeš,' sliši od zunaj. Kot lešniki debele solze polzijo po licih. Kako, kako bridko je biti tako majhen. Še črv ob ograji je večji gospod: plazi se po mili volji. Z ročicami se oklene železnih vrat ter jih maje, trese, trese... in glej čudo – vrata se odpro! Toda ne upa naprej. Pač! Ojunači se in odrine vrata. Ze je na ploč-

niku. Srčce v prsih je glasno: tik, tak, se oglašča in bije: ne smeš, Joško, ne smeš!

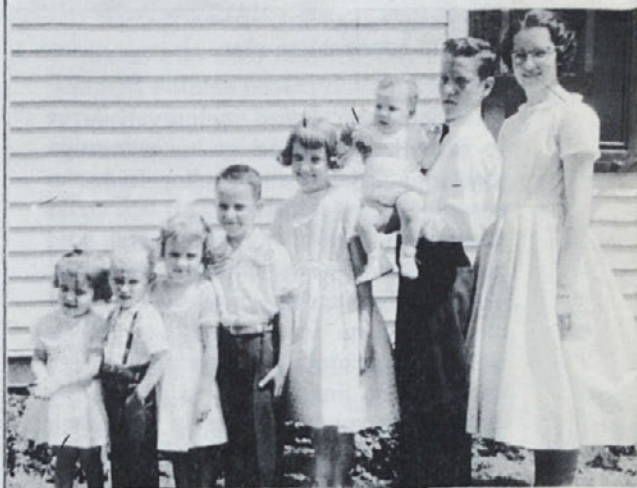
Počasi stopica po pločniku... O, tam je pločniku je Bobijev mali avto. Previdno se mu približa. Skušnjave, pa take! Je že v avtu, kolesa se vrte...

O, groza – črn pes in velik! Jošku se kolena zašibijo. Mrcina povoha avto in dvigne smrček do obrazka in že je mimo! Spet požene avto. 'Joj, kako imenitno je se takole voziti!'

'Joško, Joško!' Klic je glasnejši kot ropot avta. Mali obstane in obrne glavico. Mama! Začuti, da je huda ura blizu. Stopi iz avtomobilčka in dvigne ročice: Ne bom več, ne bom več! Očke so proseče zapljuje v mamo.

'Ampak, Joško, aline ne veš, da ne smeš? Materi se mehča srce. Vzame ga v naročje. Joško nasloni glavico na njena rame in opazi, da prihaja lastnik avta. Nova nevarnost. Toda mama ga reši: 'Joško, reci Bobiju, da tega ne boš več storil.' V zadregi samo odkima. Bobi se mu nasmehe in odpelje avto. Joško se oklene maminega vratu. Kako je svet velik, če

(Str. 77 spodaj)

To so Sršenovi v Clevelandu (Norwood Rd): Tomažek 8 mescev (Tone ga drži v naročju), Francka 2 leti, Janez 3, Pavel 5, Mihi 7, Katika 11, Tone 15 in pol, Marjana 14. Oče Mihi mati Katarina (Rihtarjeva).

ŽENSKA TELOVADBA

(Nadaljevanje)

Po vzorcu moških so začela tudi dekleta tekmovati za evropsko prvenstvo, za takozvani 'Coupe d'Europe'. Prvo tekmovanje se je vršilo v Bukarešti in je v vsakem pogledu tako odlično uspelo, da si je v mednarodnem tekmovanju ženske telovadbe zaguralo svoj obstoj kot stalna prireditve. Za prvo tekmovanje se je prijavilo dvanajst narodov, odnosno držav s po dvema tekmovalkami. V zadnjem trenutku sta odpovedali svoje sodelovanje Jugoslavija in Avstrija. Ker je Finska radi velike daljave in prevelikih stroškov prišla tudi samo z eno tekmovalko, je bilo vsega skupaj 19 deklet, ki so se potegovale za čast evropske prvakinje v roadni telovadbi. Ob tej priliki bi si dovolil poudariti, da so bile tudi nemške telovadkinje zastopane z dvema tekmovalkama, četudi so svojčas sklenile, da se toliko časa ne bodo udeleževale mednarodnih tekem, dokler bo tam prevladovala akrobacijska telovadba, ki naj bi po nemškem mnenju prekoračila meje, preko katerih ženske ne bi smele.

Prvo mesto si je priborila 24-letna Rusinja Larisa Latinina, ki si je že v Melbournu s

svojo zmago priborila zlato kolajno. Njena sedanja zmaga je bila tem večja, ker je bila tudi na vseh posameznih orodjih prva. 5000 glav množica je hotela s svojim dolgotrajnim odobravanjem nekako izsiliti zmago v talni telovadbi 25-letni Cehinji Evi Bosakovi, ki je v svoji vaji pokazala najtežje in najsmelejše prvine in katere je izvedla s tako sigurnostjo, da trenutno ni na svetu telovadkinje, ki bi zmogla nekaj sličnega. Toda sodniški zbor je nepristransko in odlično vršil svoje posle in je bil seveda drugačnega mnenja.

Isto kar velja za ravnokar omenjeno talno telovadbo, velja za poljubno vajo na dvovišinski bradlji, ki jo je izvedla Rusinja Latinina. Ob tej priliki se je zlasti opazilo, da so Rusinje od zadnje olimpijade in svetovnega prvenstva zelo napredovale. Pri vseh nastopajočih tekmovalkah se je opazilo, da so – kar tiče ženske orodno telovadbo – precej enega mnenja. Edino Nemke so deloma pokazale svoj način na dvovišinski bradlji in gredi, dočim so si glede preskoka čez konja vse edine.

Organizacija prireditve je bila v rokah romunske telovadne zveze, ki je svojo nalogo opravila odlično. Krasna sportna dvorana je bila oba dneva prenapolnjena z gledalci, vse-

Dekleta pri vajah z žogami

lej nad 5000. Uspeh tega prvega srečanja telovadkinj za evropski pokal je bil v vsakem pogledu prvovrsten in je treba s tem računati, da se bo tekmovanje obdržalo.

Presenetili so tudi uspehi nekaterih tekmovalk kakor na primer Romunk, ki so zasedle drugo in tretje mesto. Dalje so se dobro odrezale Francozinje, ki so zasedle 9. in 11. mesto. Prvi poskus ženskega tekmovanja za evropsko prvenstvo se je torej dobro obnesel in ni prav nobenega vzroka, da se ta tekmovanja v bodočnosti ne bi ponovila.

*

Gospa Irma Wlalthner je bila dolga leta najboljša nemška telovadkinja, saj je bila nešteto krat državna prvakinja in je zastopala svojo domovino na olimpijskih igrah v Helsinkih in tudi na Japonskem je zastopala nemško deklisko telovadbo; skratka – ni bila samo najboljša nemška telovadkinja, ampak tudi dobra lahkootletinja, ker je najpreje gojila lahko atletiko in se šele kasneje vrgla na orodno telovadbo. Poglejmo malo njene uspehe v lahki atletiki: skok v daljavo 5.30 m, skok v višino 1.48 m, met diska 34 m, met žoge z zanjko (Schleuderballwurf) 46 m, met kopja 32 m. Za dekletke, ki se bavi splošno s telesno vzgojo in specijelno s telovadbo, so to prav lepe merice. Kar poskusi skočiti 5.30 m v daljavo ali 1.48 m v višino pa boš videl, da stvar le ni tako enostavna.

Ko so Imo vpraševali, zakaj vendar še telovadi, ko je že dvanajstkrat postala orodna prvakinja, ko ima vendar že tri otroke in je stara že 33 let, je vselej odgovorila: ker me veseli. Niti zmaga, niti prvenstvo nista tisto, temveč veliko doživetje v telovadbi, ki me z vsako vajo, tveganjem in uspehom znova podžiga in krepi za vsakodnevne naloge v mojem življenju.

Če pa pogledamo današnji ženski svet v tej deželi, moramo z žalostjo ugotoviti, da se bore malo ali bolje rečeno skoraj nič ne briga za telovadbo in sport ali za svoje zdravje. Ze pri mladih dekletih ni dosti zanimanja za to, kaj šele pri starejših ali poročenih ženskah. Za vse imajo dovolj časa: za ples, za zabave, za gostilno in ne vem, kaj še vse, samo za svoje zdravje nikoli ne morejo dobiti potrebnega časa. Čim vec boste v vodi, na soncu in na zraku in čim več se boste razgibale z modnimi gimnastičnimi vajami, tem dalje od vas bodo zdravniki in bolnice. (Dalje prihodnjič)

Ivo Kermavner

Ernestina Russell
iz Canade; ameriška telovadna prvakinja
za leto 1958

SLOVENSKE SKRINJICE

in lutke v slovenskih narodnih nošah in druge izdelke s slovenskimi motivi imamo v zalogi.

Res ljubka darila!

KNJIGE

Slovenske pripovedne knjige; knjige celovške Mohorjeve družbe; Slovenske kulturne akcije v Argentini; - Mauserjevi spisi; Zbornik Svobodne Slovenije (Buenos Aires).

Slovenski in angleški molitveniki z velikim in drobnim tiskom od navadne do najfinejše vezave.

NABOŽNI PREDMETI

Izbiro smo povečali!

Rožni venci, križi, podobice, kipi, kropilčki, predmeti za sv. obhajilo v hiši, družinski albumi, svetinjice, knjižice za otroke, šolske potrebščine, papir in razglednice za razne prilike. Vse skrbno izbrano za potrebe v naših družinah. Imamo tudi

žalne podobice

barvaste in črno bele z žalnim črnim in srebrnim robom za obvestila ob smrti v družini.

Sprejemamo naročila za darilne pakete Lige KSA.

Oglejte si našo izložbo! Naročite lahko po pošti.

FAMILIA

NASPROTI ŠOLE SV. VIDA

TRGOVINA
Z NABOŽNIMI PREDMETI
KNJIGARNA

6116 GLASS AVE
CLEVELAND 3, OHIO
Tel.: UT 1 0684

SREDIŠČE SLOVENSКИH
KATOLIŠKIH DRUŠTEV

M. SLAK
OPTICIAN
Norwood - Glass

CIMPERMAN
MARKET

1115 Norwood Road

NORWOOD
APPLIANCE
&
FURNITURE

Kompletna izbira pohištva
in električnih predmetov

John Sušnik
6202 St. Clair - EN 13634
Slovenska trgovina. Nizke cene

ST. CLAIR HARDWARE
Laddie Pujzdar - Joe Vertočnik
7014 St. Clair Ave

SHAWNEE
MARKET
V. Vrhovnik - F. Urankar
19300 Shawnee Ave

MATT F. INTIHAR

Real Estate & Insurance

630 East 222nd Street

Office: Redwood 1-6888

Resid: Ivanhoe 1-0678

Mr. M. Intihar je neomajen
prijatelj starih in novih
Slovencev. Svoji k svojim

A. Grdina in Sinovi

POGREBNI ZAVOD

1053 EAST 62nd STREET Henderson 1-2088
17010 LAKE SHORE BLVD. Kenmore 1-5890

TRGOVINA — POHIŠTVO

15301 WATERLOO ROAD Kenmore 1-1235

Prava zaščitnica in vir blagostanja za vsako katoliško družino, je močna katoliška podporna organizacija, ki enakopravno skrbi za vsakega v slučaju nesreče, bolezni ali smrti. V pravo smer boste prišli, če pristopite takoj v

KRANJSKO SLOVENSKO KATOLIŠKO JEDNOTO

Najstarejša slovenska katoliška podporna organizacija v Ameriki.
Članstvo: 45,700 Premoženje: \$11,600,000.00

Ako želite posojilo na Vaš dom, obrnite se na K.S.K.J. K.S.K. Jednota posojuje članom po 5% in nečlanom po 6% obresti brez provizije. Zmerna mesečna odplačila na glavnico. — Za vsa podrobna pojasnila pišite na:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago Street

Joliet, Illinois